

На въздухъ да се изнесе, ѝ мина прѣзъ ума. Опита се да го изнесе, но не можа.

— Слугата! каза тя съ развълнуванъ гласъ. Повикайте по-скоро слугата. Едно дѣте, което седѣше на прѣдния чинъ излѣзе и слѣдъ малко се завърна, послѣдвано отъ училищния слуга. Изнесоха дѣтето въ стаята на училищния слуга, гдѣто бѣше топло и тихо.

М. угрижено разглеждаше това едина десетъ годишно дѣте: лице блѣдно, изпито; плещи слаби, измършавѣли. Тя сега едвамъ съгледа отблизу дрипитѣ, които се покриваха съ тъничка лѣтна рокля, ако и да бѣ края на ноемврий. Изплашена отъ това, което бѣ прѣдъ очитѣ ѝ, тя се наведе и съ гласъ, въ който звучеа тѣжни ноти, запита дѣтето.

— Мина ли ти малко, миличка? Не искашъ ли вода или нѣщо друго да пиешъ?

Дѣтето, слисано още, не отговори нищо, а започна да плаче. Това още повече наскърби добрата М., която искрено обичаше своитѣ ученички.

Сълзи блеснаха въ очитѣ ѝ.

— Кажу ми, миличко, яде ли нѣщо тази заранъ?

— Не, отговори смутено момиченцето.

— Защо? Трѣбва да ядешъ нѣщо. Ти си слабичка, та до 12 ч. не можешъ да изтърпишъ. Какво ви прави майка ви за закуска сутринъ: чай ли? Попара ли?

— Нищо, отвърна дѣтето и сълзи потекоха изново по мършавитѣ му бузи.

— Не дѣй плака, нели сега ти е по-добрѣ? — Ами снощи какво вечеря?

— Хлѣбъ, каза дѣтето съ задавенъ гласъ.

— Колко дѣца сте?

— Шестъ.

— Ти ли си най-малката?

— Не, азъ съмъ втората.

— На каква работа е баща ти?

— Сега той нѣма никаква работа. Бѣше файтонджия, но прѣди петъ мѣсеца ни продадоха файтона за